

3.

AMIKOR A VILÁGUNK DARABJAIRA HULLIK

Január 9., szombat délután

Amint népe visszatért gonosz utaihoz, Isten megengedte, hogy hatalmas ellenségük, a filiszteus sereg ismét elnyomja őket. Ez a kegyetlen és harcos nép éveken át állandóan zaklatta és olykor teljesen leigázta Izraelt. Ezzel a bálványimádó nemzettel egyesülve az élvezetekben és szokásaikban végül már úgy tűnt, hogy lélekben és érdekeikben is egyek. Ekkor azonban Izrael állítólagos barátai a legelkeseredettebb ellenségévé lettek, és minden eszközzel a pusztulásukat keresték.

Ahogy az izraeliták, úgy a keresztények is sokszor engednek a világ befolyásának, alkalmazkodnak elveikhez és szokásaikhoz abból a célból, hogy kiérdemeljék a hitetlenek barátságát, de végül kiderül, hogy az állítólagos barátok a legveszedelmesebb ellenségek. A Biblia világosan tanítja, hogy Isten népe és a világ között nem lehet egyetértés. „Ne csodálkozzatok, atyámfiak, ha gyűlöl titeket a világ!” (1Jn 3:13) Megváltónk ezt mondja: „Tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt tinálatoknál.” (Jn 15:18) Sátán a hitetleneken keresztül munkálkodik az állítólagos barátság leple alatt, hogy az Úr népét bűnre csábítsa, és elválassza őket tőle. Ha eltávolította védelmüket, eszközeit ellenük fordítja, és pusztulásukat keresi. – *Pátriárkák és próféták*, 558–559. o.

Az apostol így int minket: „Szeressetek tettetés nélkül. Gyűlöljétek a rosszat, ragaszkodjatok a jóhoz. Ami a testvéri szeretetet illeti, legyetek gyöngédek, tiszteletadás dolgában legyetek előzékenyek.” (Róm 12:9–10) Pál arra tanít, hogy különböztessük meg az ártatlan, önzetlen szeretetet, a krisztusi lelkületet a világban bőven föllelhető, üresen kongó, hamis tettetéstől. Ez a hitvány hamisítvány sok embert félrevezet. Összemoshatja a különbséget a helyes és a helytelen közt, mert a bűnösnek ad igazat, ahelyett, hogy lelkiismeretesen rámutatna a téve-

déseire. Az ilyen elnézés sohasem fakad valódi barátságból: olyan lelkület készíti, amely a megtéretlen szívben otthonos. Bár a keresztény mindig szeretetteljes, szánakozó és megbocsátó lesz, mégsem érthet egyet a bűnnel. Irtózni fog a gonosztól, és ragaszkodni a jóhoz, még ha fel is kell adnia az Istent nem féllőkkel meglévő kapcsolatát vagy barátságát. Krisztus lelkülete a bűn gyűlöletéhez vezet, ugyanakkor szívesen hozunk bármilyen áldozatot a bűnös megmentéséért. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 171. o.

Ó, micsoda őszinte barátsággal viszonyult az Üdvözítő Péterhez! És milyen együttérzéssel figyelmeztette őt! Ám ez a figyelmeztetés fájt neki. Önteltségében Péter magabiztosan jelentette ki, hogy ő ilyet sosem fog megtenni. „Ő pedig mondta néki: Uram, teveled kész vagyok mind tömlöcre, mind halálra menni!” (Lk 22:33) Önbizalma végül a bukását okozta. Valósággal provokálta Sátánt, hogy kísértse őt, és a ravasz ellenség prédájává vált. Amikor Krisztusnak a legnagyobb szüksége lett volna rá, akkor a tanítvány az ellenséghez csatlakozott, és nyilvánosan megtagadta Urát. [...]

Akik beismerik gyengeségüket, azok az énjüknél hatalmasabb erőben bíznak. Ha Istenre tekintenek, már nem vehet erőt rajtuk az ördög. Csak azokat lehet könnyen legyőzni, akik önmagukban bíznak. Ne feledjük, hogy ha nem figyelünk oda a menny figyelmeztetéseire, bukás lesz a sorsunk. Jézus nem óvja meg a sebektől azokat, akik önként az ellenség területére lépnek. Aki öntelt, és úgy jár el, mintha többet tudna Istennél, azt az Úr engedi, hogy saját ereje szerint járjon, aminek azonban szenvedés és romba dőlő élet lesz a következménye, de lehet, hogy bukás és halál. – *This Day With God*, 259. o.

Január 10., vasárnap – Északról jövő veszedelem (Ésa 7:1–9)

Ha Akház és a birodalom főemberei a magasságos Isten hűséges szolgálói lettek volna, nem kellett volna az ellenük kötött, kierőszakolt szövetségtől félniük. Sorozatos vétkezésük azonban elvette az erejüket. A megbántott Isten büntető ítéletétől való leírhatatlan félelem fogta el a királyt, és „reszketni kezdett a szíve és népének a szíve, ahogyan az erdő fái reszketnek a szélben” (Ésa 7:2). E válságos helyzetben az Úr megparancsolta Ésaíasnak, hogy menjen el a remegő királyhoz, és mondja neki: „Légy óvatos, maradj nyugton! Ne félj, ne lágyuljon meg

a szíved... Mivel azt a gonosz tervet szőtte ellened az arámi Recín az efraimi Remaljá fiával együtt, hogy vonuljunk föl Júda ellen, törjünk rá, kapcsoljuk magunkhoz... azért azt mondja az én Uram, az Úr: Nem sikerül, nem úgy lesz... ha nem hisztek, nem maradtok meg!” (Ésa 7:4–9) [...]

De mivel úgy döntött, hogy emberi erőre támaszkodik, ezért pogányoktól kért segítséget. Kétségbeesésében ezt üzenté Tiglát-Pilézernek, Asszíria királyának: „Szolgád és fiad vagyok! Vonulj fel, és szabadíts meg Arám királyának a markából meg Izrael királyának a markából, akik rám támadtak.” (2Kir 16:7) A kéréssel együtt gazdag ajándékot küldött a királyi kincstárból és a templom tárházából. – *Próféták és királyok*, 328–329. o.

Ha nyári hónapokban a távolban zöldellő erdő fáit szemléljük, melyek mind pompás, üde színbe öltöztek, lehetetlen különbséget tennünk az örökzöld fenyő és a lombos fák között. De ha beköszönt a tél, fagyos leheletével végigvonul a fák koronáin, és elrabolja ékességüket, akkor könnyen felismerhetjük az örökzöld fenyőt. Így lesz ez mindazokkal is, akik alázatosan járnak, nem a saját erejükben bíznak, hanem remegve ragadják meg Krisztus vezető kezét. De akik hiú önbizalomban ringatóznak, és saját tökéletességükre építenek, azonnal elvesztik az igazság álruháját, mihelyt rájuk tör a kísértések vihara. Ellenben akik őszintén szeretik és félik Istent, mindenkor hordani fogják Jézus Krisztus igazságának ruháját, örömben és bánatban egyaránt. – *Megszentelt élet*, 11. o.

A bátorság, a lelkerő, a hit és az Isten megmentő hatalmába vetett feltétlen bizalom nem egy pillanat műve. E mennyei eredetű tulajdonságok megszerzéséhez évek tapasztalata szükséges. Az Úr gyermekei már előzőleg a szent életre való törekvéssel és az igazsághoz való szilárd ragaszkodással pecsételték meg sorsukat. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 213. o.

Január 11., hétfő – Isten közbelépése (Ésa 7:3–9)

A kereszténység tudománya annyival mélyebb, szélesebb és magasabb, mint bármely emberi tudomány, amennyivel magasabb a menny a földnél. Mestereivé kell válnunk ennek a tudománynak. Értelmünket fegyelmezni, művelni, képezni kell, mert az Istenért végzett szolgálat

módszerei nincsenek összhangban a természetes emberi hajlamokkal. Meg kell szabadulnunk jellemünk öröklött és szerzett rossz vonásaitól. Az embernek sokszor félre kell tennie, amit egy életen át tanult és gyakorolt, hogy Krisztus iskolájában tanulhasson. A szívünket rá kell nevelni a kegyes életben való állhatatosságra. A kísértések elutasítására képes gondolkozáshoz szoktassuk hozzá magunkat. Meg kell tanulnunk felfelé nézni. Isten Igéjének elveit – amelyek felérnek az égig, és átfogják az egész örökkévalóságot – a hétköznapi életünkre gyakorolt hatásából kell megértenünk. Minden tettünk, minden szavunk, minden gondolatunk alkalmazkodjon ezekhez az elvekhez! Hozzunk mindent Krisztussal összhangba, és rendeljünk mindent az uralma alá! – *A nagy Orvos lábnyomán*, 453. o.

Minden igazi engedelmesség a szívből ered. Jézusnak is a szívügye volt az engedelmesség. Ha egyetértünk vele, akkor Krisztus is azonosítja magát gondolatainkkal és céljainkkal. Így kerül szívünk és elménk összhangba a Megváltó akaratával, hogy amikor neki engedelmessékedünk, akkor tulajdonképpen nem teszünk mást, mint hogy eleget teszünk saját indítékainknak. Megtisztított és megszentelt akaratunk Jézus szolgálatának végzésében találja majd meg a legnagyobb örömet. Mikor megismerjük Istent, mivel éppen az a kiváltságunk, hogy megismerhetjük Őt, akkor életünk a folyamatos engedelmesség élete lesz. Krisztus lényének értékelése, megbecsülése által, az Istennel való közösség útján a bűn gyűlöletes lesz számunkra. – *Jézus élete*, 668. o.

Azok pedig, akik bűnös lelkiismeretüket azzal a gondolattal nyugtatják meg, hogy akkor hagyják el gonosz útjukat, amikor akarják, és játszhatnak Isten kegyelmének meghívásaival, nagy veszélynek teszik ki magukat, saját vesztükre. Azt gondolják, hogy bár eddig minden befolyásukat a nagy lázadó oldalán vetették be, de majd a legnagyobb válság pillanatában – amikor veszedelem veszi őket körül – egyszerűen vezetőt cserélnek. Ezt azonban nem lehet ilyen könnyen megtenni. Tapasztalataik, neveltetésük, bűnös engedékenységgel teli életük úgy formálta a jellemüket, hogy aztán már nem tudják magukra venni Krisztus képét. Ha semmi világosság nem fénylett volna az ösvényükre, akkor egészen más lenne az esetük. Akkor a kegyelem közbelepne, és alkalmat adna nekik arra, hogy elfogadják ajánlatait, de miu-

tán régóta visszautasítják és megvetik a világosságot, ezért Isten azt megvonja azt tőlük. – *Pátriárkák és próféták*, 269. o.

Az Úr azt szeretné, ha megismernénk önmagunkat, saját szívünket, valódi állapotunkat. Ezért kerülhetünk a szenvedések tüzébe, hogy megtisztuljunk. Az élet próbái Isten eszközei, hogy eltávolítsák a tisztátalanságainkat, erőtlenségeinket, nyersességünket, és alkalmassá tegyenek bennünket a tiszta és szent angyalok társaságára. A tűz nem fog megemészteni minket, csak a salakot távolítja el belőlünk, és így hétszer tisztábban kerülünk ki a próbákból, hogy viselhessük az isteni jellem képmását. – *Az én életem ma*, 92. o.

Január 12., kedd – Új esély (Ésa 7:10–13)

Engedjük, hogy Isten Szava vezessen bennünket. Kutassunk az „így szól az Úr” után! Már elég volt az emberi módszerekből – az az ember, aki csak világi tudományokban művelt, nem érti az Atya dolgait, azonban akik megtértek és megszentelődtek, látni fogják az Ige isteni erejét. Csak azok tudják megkülönböztetni a mennyei dolgokat, akik szíve és elméje megtisztult a Lélek megszentelése által.

Testvérek, az Úr nevében szólítalak fel benneteket, ébredjetek rá a kötelességeetekre! Rendeljétek szíveteket a Szentlélek ereje alá, hogy befogadhassátok az Ige tanítását. Akkor majd képesek lesztek felfogni az isteni dolgok mélységeit.

Bárcsak az Úr munkálkodik az Ő népén Szentlelke által! Bárcsak fölébresztené őket, hogy – megismerve a veszélyt – felkészülhessenek azokra az eseményekre, amelyek a földre jönnek! – *Az evangélium szolgálói*, 310. o.

„Mert az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van” (1Sám 16:7) – az emberi szívet, amelyben az öröm és a fájdalom váltakozik, azt a tévelygő és szeszélyes szívet, amely olyan sok tisztátalanságnak és képmutatásnak volt a tanyája. Isten jól ismeri a szív indítékait, céljait és szándékait. Menjetez hozzá a ti szennyes, tisztátalan szívetekkel, tárjátok ki azt az Ő mindent látó szeme előtt, és kiáltatok fel a zoltáríróval együtt: „Vizsgálj meg engem, ó, Isten, és ismerd meg szívemet! Próbálj meg engem, és ismerd meg gondola-

taimat! És lásd meg, ha van-e nálam a gonoszságnak valamilyen útja, és vezérelj engem az örökkévalóság útján!” (Zsolt 139:23–24) [...]

Ne adjátok fel kétségbeesetten a küzdelmet, ha felismeritek bűneitek nagyságát és valódi állapototokat! Krisztus azért jött a világra, hogy a bűnösöket megmentse. Nem mi engeszteljük ki Istent, hanem – ő, milyen túlaradó szeretet! – az Atya volt az, aki Jézusban „megbékéltette magával a világot” (2Kor 5:19). A legbensőségesebb szeretettel fáradozik, hogy eltévelyedett gyermekei szívét megnyerje. A földi szülők sem lehetnek olyan türelmesek, elnézők gyerekeik hibái és gyengéi iránt, mint amilyen gyengéden vonja Isten azokat, akiket meg akar menteni. Senki sem tudott volna szívélyesebben hatni a bűnösre. Emberi ajkáról még sohasem hangzottak el olyan könyörgések a bűnösökért, mint az övéről. – *Jézushoz vezető út*, 34–35. o.

Mi természettől fogva énközpontúak és önfejűek vagyunk, de amikor megtanuljuk azt a leckét, amire Krisztus akar megtanítani minket, akkor az Ő természetének részeseivé válunk: ettől kezdve az Ő életét éljük. Jézus csodálatos példája, páratlan gyöngédsége – hogy együttérez másokkal, sír a sírókkal, örül az örülőkkel – nagy hatással van azok jellemére, akik őszintén követik Őt. Kedves szavakkal és tettekkel próbálják könnyűvé tenni az utat a fáradt lábak előtt. [...]

Körülöttünk szomorú szívű emberek vannak. Mindenütt – itt is, ott is – megtaláljuk őket. Keressük meg ezeket a szenvedőket, és mondjunk vigasztalásul az ő helyzetükhöz illő szavakat! Legyünk mindig jó eszközök, akiből üdítő vízként árad a részvét. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 157–158. o.

Január 13., szerda – A Fiú jele (Ésa 7:14)

Az volt Sátán célja, hogy örökre elszakítsa az embert Istentől, de Krisztusban szorosabb egységre jutunk az Úrral, mintha sohasem buktunk volna el. Az Üdvözítő felvette emberi természetünket, és ezzel olyan kötelékkel fűzte magát az emberiséghez, amit többé nem lehet szétépíteni. Örökre magához kötözött minket. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta.” (Jn 3:16) Nemcsak azért adta, hogy a bűneinket hordozza, és mint áldozat haljon meg értünk, hanem az Atya oda is ajándékozta Krisztust az elbukott emberiségnek. Hogy biztosítson változhatatlan békeszándékáról, egyszülött Fiát adta, hogy

Jézus egygé váljon az emberi családdal, és örökre megtartsa emberi természetét. Ez a záloga annak, hogy Isten megtartja a szavát. „Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az Ő vállán lesz.” (Ésa 9:6) [...] A Megváltóban egyesül a földi és a mennyei család. A megdicsőült Krisztus a mi testvérünk. Az emberiség magába zárja a mennyet, a végtelen Szeretet pedig keblére öleli az emberiséget. – *Jézus élete*, 25. o.

Immánuel, Isten velünk – ez hitünk erős alapja. Élő reménység a hívő keresztény számára a halhatatlanság ígéréssel! Isten velünk van Jézus Krisztusban, és a menny felé vezető utunk minden lépésénél kísér bennünket. A Szentlélek velünk van mint vigasztaló és vezető, hogy enyhítse bánatunkat, és megoltalmazzon a kísértések közepette. „Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége!” (Róm 11:33) [...]

Mióta Jézus eljött, hogy velünk lakjon, tudjuk, hogy Isten ismeri a próbáinkat, és együttérez velünk minden szomorúságunkban. Ádám minden fia és lánya megértheti, hogy Teremtőnk a bűnösök barátja. – *Az én életem ma*, 290. o.

Minél többet gondolunk Krisztusra, mint a földön világra jött kisdedre, lényé annál csodálatosabbnak tetszik fel a szemünk előtt. Hogyan lehetséges, hogy a betlehemi jászol öntudatlan kisdede Isten Fia is egyben? – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 128. o.

Krisztus testet öltését szemlélve csak csodálni tudjuk az emberi elme számára áthatolhatatlan titkot. Minél többet elmélkedünk fölötte, annál felfoghatatlanabbnak tűnik. Milyen óriási ellentét van Jézus istensége és a betlehemi jászolban fekvő, tehetetlen kisded között! Hogy érthetnénk meg ezt a hatalmas távolságot? A világ Teremtője azonban, aki az istenség teljességében lakozott, tehetetlen kisdeddé változott. Egykor nagyobb volt az angyaloknál, egyenlő volt az Atyával méltóságban és dicsőségben, mégis emberi testet öltött! Az isteni és az emberi titokzatos módon ötvöződött, ember és Isten egygé vált. Ebben az egységben rejlik a bűnösök reménysége. – *The Signs of the Times*, 1896. július 30.

Január 14., csütörtök – Isten velünk van! (Ésa 7:14)

Ahogy a földi pásztor ismeri a bárányait, úgy ismeri az isteni Pásztor is a világban szétszóródott nyáját. „Ti az én... juhaim, legelöm nyája vagytok, emberek vagytok, én pedig Istenetek, ezt mondja az Úr Isten.” (Ez 34:31) Jézus így szól: „Neveden hívtalak téged, enyém vagy!” (Ésa 43:1) „Az én markaimba metszettelek fel téged.” (Ésa 49:16)

Jézus egyen-egyenként ismer minket, és megindul gyöngeségeink láttán. Ismeri a házat, ahol lakunk, és mindegyik lakó nevét is. Időnként utasítást ad szolgálóinak, menjenek el egy bizonyos városba, egy bizonyos utcába, egy házba, és keressék meg egyik juhát. – *Jézus élete*, 479. o.

Ha bajba kerülünk, milyen sokszor hasonlítottunk Péterre! A hullámokat nézzük, ahelyett, hogy tekintetünket a Megváltóra szegeznénk. Lábunk megcsúszik, a büszke vizek elöntik a lelkünket. Jézus nem azért hívta el Pétert, hogy elveszítse. Minket sem azért hív a követésére, hogy azután megfedkezzen rólunk. „Ne félj – mondja –, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy! Mikor vízen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzsel téged. Mert én vagyok az Úr, a te Istened, Izraelnek szentje, a te megtartód.” (Ésa 43:1-3)

Jézus ismerte tanítványai jellemét. Tudta, hitüknek milyen kemény próbát kell kiállnia. A tengeri események által meg akarta mutatni Péternek saját gyengeségét és azt, hogy azon múlik a biztonsága, állandóan aláveti-e magát az isteni erőnek. Csak akkor járhat biztosan a kísértés viharában, ha tökéletes önmegtágadással a Megváltóra hagyatkozik. Péter éppen akkor volt gyenge, amikor erősnek hitte magát, és amíg fel nem ismerte gyengeségét, addig nem jött rá, hogy szüksége van a függőségi viszonyra Jézussal. Ha tanult volna a tengeren átélt tapasztalatból, akkor később sem bukott volna el hite nagy próbájában. – *Jézus élete*, 382. o.

Január 15., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyágtételek lelkészeknek, „Magasztos kiváltság” című fejezet.